
Myśliwiecka

Dzielnice: Śródmieście

Osiedla: Ujazdów

Atrybuty: Nazwy pochodzące od wyrazów pospolitych Topograficzne Naturalne i urbanistyczne obiekty

Rok utworzenia nazwy: 2 połowa XIX w.

Opis

Pochodzi od pałacu Myślewickiego w Łazienkach, do którego prowadzi.

Ciekawostki

Powstała pod koniec XVIII w. jako ul. Zdrowa, gdyż biegła wśród ogrodów. Na potrzeby koszar rosyjskich zostały rozbudowane po 1820. Ulica nazywała się wtedy Zdrowia, ale w 1850 zmieniono jej nazwę na dzisiejszą. Mieścił się tu pałac Stanisława Poniatowskiego, od 1797 Radziwiłłowski, a na miejscu dzisiejszego Liceum Batorego wielka, królewska cegielnia. W 1826 w pałacu Radziwiłła umieszczono koszary, a potem szpital wojskowy. Dzisiejsza nazwa od drugiej poł. XIX w. Po wojnie częściowo odbudowano spalone budynki i puszczono tędy linię trolejbusową.

Stan obecny:

Nr 3\5\7: Rozgłośnia Radiowa. Dziś mieści się tu nadajnik 3 Programu PR.

Nr 4: Centralny Kort Tenisowy Legii Warszawa. Powstał w 1964-8 wg proj. Tadeusza Rupniewskiego. Trybuna mieści 6000 widzów.

Nr 6: Zespół Szkół nr 66 Dzielnicy Śródmieście m. st. Warszawy.

II Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi im. Stefana Batorego. Szkoła została utworzona 1 IX 1918 roku pod nazwą Królewsko-Polskie Męskie Gimnazjum im. Stefana Batorego. Jego pierwsza siedziba mieściła się przy ul. Kapucyńskiej 21 - był to gmach byłego IV Rosyjskiego Gimnazjum Żeńskiego. W szkole aktywnie działało harcerstwo, podczas okupacji prowadzone było tajne nauczanie. W 1945 roku rozpoczęło oficjalną pracę jako koedukacyjne już Państwowe Gimnazjum i Liceum im. Stefana Batorego nr 2. Jako II LO działa od 1958 roku.

Gimnazjum Nr 33 z Oddziałami Dwujęzycznymi im. Stefana Batorego. Powstało w 1999 roku.

Budynek zbudowany wg proj. Tadeusza Tołwińskiego. Prace rozpoczęły się w 1922 roku, gmach

oddano do użytku 15 IX 1924. Podczas okupacji hitlerowskiej znacznie zniszczony (m.in. zburzone pierwsze piętro), systematycznie odbudowywane.

Pomnik Stefana Batorego. Popiersie autorstwa Tadeusza Szadberga, wystawione staraniem komitetu rodzicielskiego 27 IX 1933. W czasie wojny zniszczony, odbudowany w 1991 staraniem Stowarzyszenia Wychowanków Gimnazjum i Liceum im. Batorego.

Nr 8: Wydział Wzornictwa Akademii Sztuk Pięknych. 13 X 1945 roku rozpoczęło tu swoją działalność również Liceum Artystyczne, która po dwunastu latach została przeniesiona do budynku Podchorążówki w Łazienkach Królewskich. Dziś ma swoją siedzibę przy ul. Smoczej 6.

Nr 9: MKS Agrykola Warszawa. W 1909-10 powstało tu Koło Sportowe, z dala od gwaru miasta można było uprawiać tu tenis i jazdę konną. Postawiono tu kort ziemny, tor konny z przeszkodami, szatnie z natryskami i werandę z bufetem. Prawo gry początkowo mieli tylko członkowie Lawn-Tennis Klubu, po opłaceniu wysokiej składki w wysokości 25 rubli. Często ludzie przychodzili na wspaniałą herbatę, która stała w bufecie: esencja oddzielnie, gorąca woda oddzielnie w kamiennych imbrykach. Zastawa z angielskiego fajansu i do tego wedlowskie herbatniki. Poza tym mrożona kawa, chleb razowy z masłem. Gospodarzem klubu był Wiktor Lilpop, a grali tu m.in. Żochowski, Kleinadelowie, Wasilewski, Hołyńska, Poradowska, Wielopolska, Neumann. Co roku odbywały się tu zawody hippiczne, gdzie swoje popisy dawali książę Eristow, bracia Rodzianko, Pleszkow, Eske, Chan Nachiczewański. Pod koniec lat ’20 do głosu zaczęła dochodzić piłka nożna.

Nr 10 - 18 (po stronie parzystej): Domki Profesorskie. Kolonia Profesorka jest zespołem 18 jednorodzinnych domów własnych wybitnych architektów warszawskich - profesorów (wykładowców) Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej. Wybudowana została w latach 1922 - 1928. Koncepcja stworzenia wspólnego zespołu domów w zielonym otoczeniu zrodziła się w 1921 roku z inicjatywy Zdzisława Mączyńskiego i Tadeusza Zielińskiego seniora i przybrała formę zorganizowaną w postaci powołanej 1922 roku Spółdzielni Mieszkaniowej Profesorów Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej. We współpracy z ówczesnym Rektorem Politechniki - prof. Antonim Ponikowskim spółdzielnia uzyskała od państwa odpłatnie, bardzo ciekawie ukształtowany teren na skarpie wiślanej ograniczony ulicami Górną, Józefa Hoene-Wrońskiego (nadano jej nazwę po utworzeniu Kolonii, gdyż powstała jako nowe założenie w trakcie jej tworzenia, w projekcie Kolonii nazwała się Nowoutworzona) i Myśliwiecką. W ramach projektu Kolonii teren przecięto również nowowyznaczoną uliczką Profesorską, która w centrum osiedla przechodziła w placyk - miniaturowy odpowiednik małomiasteczkowego rynku (dziś to założenie urbanistyczne jest całkowicie zniszczone, gdyż placyk jest zabudowany garażami). Wszystkie domy kolonii (z wyjątkiem domu Romualda Gutta) zostały zaprojektowane w stylu "dworkowym", będącym formą poszukiwania polskich, rodzimych, narodowych zasad kształtowania domu mieszkalnego. Ci z wykładowców Wydziału Architektury, którzy nie byli architektami posilkowali się pomocą kolegów - współtwórców Kolonii. Tak np. dom prof. Antoniego Ponikowskiego projektowali Zdzisław Mączyński i Tadeusz Zieliński senior. Kształt Kolonii odwołuje się, w zminimalizowanej skali, do idei miasta-ogrodu rozkwitłej na początku XX wieku. Koncepcja Kolonii zyskała wsparcie władz młodego, polskiego państwa gdyż uważano, że domy własne architektów będą niejako domami wzorcowymi dla polskiego stylu budownictwa mieszkaniowego, który chciano zaszczerpić odrzucając style postzaborcze. Pierwszym ukończonym domem Kolonii Profesorskiej był, zasiedlony 29 X 1923 roku, dom prof. Zdzisława Mączyńskiego (projekt datowany na XI 1921). Przed II wojną światową posesje nie były całkowicie i trwale rozgraniczone. Dzieci mieszkańców bawiły się w ogrodach i na "rynczku", ale osiedle było ogrodzone - ulica Profesorska miała bramę od strony Hoene-Wrońskiego i furkę od strony Myśliwieckiej - obie ukradzione w latach 80'tych XX wieku. Obecna furka od strony Myśliwieckiej jest z 2011 roku i została zaprojektowana, jak cały remont ulicy Profesorskiej bez znajomości i próby zapoznania się z dokumentami archiwalnymi. Projektant z Makowa wygrał przetarg, bo zaproponował najniższą cenę - nigdy jednak nie widział ulicy w naturze. 29 III 1999 cały zespół urbanistyczny wpisano do rejestru zabytków.

Serdecznie dziękujemy prof. dr. Markowi Kisilowskiemu za nadesłany tekst oraz pełną listę pierwszych lokatorów.

Nr 10: piętrowy, odzobiony od frontu sgraffito na wysokości pierwszego piętra, przedstawiającym rzeźbę i malarstwo (dzieło pierwszego właściciela). Zniszczony w czasie Powstania Warszawskiego, podczas odbudowy w 1949 roku został nadbudowany. Jego właścicielami byli małżonkowie profesor Zygmunt Kamiński (1888-1969) i Zofia Trzcńska-Kamińska (1890-1977). Ona była rzeźbiarką i medalierką. Pochodziła ze wsi Wieprzec na Lubelszczyźnie, kształciła w Berlinie, Paryżu i Warszawie, gdzie w prywatnej pracowni prof. Władysława Ślewińskiego poznała swojego przyszłego męża (ślub wzięli 27 XI 1909 roku w kościele św. Aleksandra). Później studiowała w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych a w 1919 roku otworzyła własną pracownię na Rynku Starego Miasta. Specjalizowała się w pomnikach, szczególnie nagrobnych, z których wiele można oglądać do dziś na Cmentarzu Powązkowskim. On był grafikiem, malarzem, pedagogiem - rodowitym warszawiakiem, który kształcił się w tutejszej Szkole Sztuk Pięknych a także w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, kontynuując studia w Paryżu. Jako dydaktyk związany był głównie z Politechniką Warszawską - w latach 1915-1960 kierował Zakładem Rysunku Odręcznego, był też współzałożycielem Wydziału Architektury i jego trzykrotnym dziekanem. Podczas okupacji hitlerowskiej działał w tajnym szkolnictwie, w latach 1950-52 związał się z Akademią Sztuk Pięknych. Zastąpił jako projektant znaczków pocztowych, banknotów (przedwojenny banknot 50-złotowy), monet, medali, pieczęci, twórca licznych ilustracji książkowych (m.in. do "Chłopów" W. St. Reymonta) a także licznych monumentalnych dekoracji ściennych (plafon w Teatrze Narodowym czy dekoracje sgraffitowe Sejmu - obie prace znane jedynie ze szkiców i fotografii). Jego ulubionym motywem były tematy historyczne. Zaprojektował wzór godła Polski w 1927 roku a także obowiązujący w okresie PRL. Był współtwórcą i członkiem - wspólnie z żoną - stowarzyszeń plastyków warszawskich: "Młoda Sztuka" oraz "Rytm" a także autorem tomu wspomnień "Dzieje życia w pogoni za sztuką".

Nr 12: parterowy od frontu i trzykondygnacyjny od ogrodu, o charakterystycznym, wysokim, dwuspadowym dachu. Całość utrzymana w dworskowym stylu, z detalami w stylu modernistycznym i neogotyckim. Uszkodzona podczas Powstania Warszawskiego, została odbudowana w 1947 roku. Jego właścicielem był Rudolf Świerczyński (1883-1943) - architekt. Pochodził z niewielkiej wsi niedaleko Łowicza, kształcił w Warszawie, Darmstadtzie i Dreźnie, praktykował w Hamburgu. Poprzez Kraków przybył do Warszawy, gdzie w 1915 roku znalazł się w gronie założycieli Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej, w 1919 roku uzyskując tu tytuł profesorski a później pełniąc również obowiązki dziekana. Był zafascynowany ideą miasta-ogrodu, czego wyraz dał w projekcie osiedla Żoliborz Oficerski, wznoszonego w latach 1922-27 przez Stowarzyszenie Spółdzielcze Oficerów na przedpolu Cytadeli. Zaprojektował również m.in. gmach Ministerstwa Robót Publicznych (dziś Infrastruktury - ul. Chałubińskiego 4), gmach Ministerstwa Komunikacji (ul. Chałubińskiego 6 - po wojnie absolutnie przerobiony przez Bhdana Pniewskiego), gmach Banku Gospodarstwa Krajowego (al. Jerozolimskie 7 - dzieło przełomowe w jego karierze), dom przy ul. Mickiewicza 20 (róg pl. Inwalidów), gmach Dowództwa Marynarki Wojennej (ul. Żwirki i Wigury 105), domy Wojskowej Spółdzielni Jedność przy ul. Krzywickiego 26-30 (zniszczone w 1944 roku), gmach Urzędu Patentowego RP (al. Niepodległości 188/192) oraz siedzibę Ministerstwa Spraw Zagranicznych w al. Szucha. Był członkiem grupy twórczej "Praesens", od 1934 roku pełnił obowiązki prezesa oddziału warszawskiego SARP. Kierował pracami rekonstrukcyjnymi pałacu Krasińskich, ponadto projektował parki, ogrody a także meble (m.in. pierwsze wyposażenie BGK). Zmarł w Warszawie.

Nr 14: jego właścicielem był Kazimierz Tołłoczko (1886-1960) - architekt, wieloletni wykładowca Politechniki Warszawskiej, projektant m.in. domów profesorskich przy ul. Brzozowej (rok 1920), Kolonii Akademickiej przy pl. Narutowicza (w latach 1925-30), wielu domów na Żoliborzu Oficerskim (powstałych w latach 1922-27) i osiedla Dziennikarskiego (lata 1927-29), gdzie mieszkał od 1938

roku (nieistniejąca dziś willa przy ul. Tucholskiej 3). Dziś swoją siedzibę ma tu Ambasada Tunezji.

Nr 16: parterowy od frontu, trzykondygnacyjny od tyłu, gdzie skryły się balkony i tarasy wychodzące na ogród. Charakterystyczne poddasze kryło w sobie pracownię. Spalona podczas walk Powstania Warszawskiego, został odbudowany w latach 1948-1950. Jego właścicielem był Antoni Aleksander Jawornicki (20 XII 1886 - 19 VI 1950) - architekt, urbanista. Był rodowitym warszawiakiem, tu ukończył Gimnazjum Chrzanowskiego po czym wyjechał do Paryża, gdzie w 1912 roku uzyskał dyplom w Eacutecole Speciale d`Architecture. Po powrocie do kraju związał się z powstałym w 1915 roku Wydziałem Architektury Politechniki Warszawskiej, był też kierownikiem Wydziału Urbanistyki Zarządu Miasta Warszawy a tuż przed wybuchem wojny rozpoczął pracę w Biurze Regulacji. Zajmował się głównie projektowaniem założeń urbanistycznych - opracował plan regulacji Warszawy, rozplanował Plac Teatralny i zabudowę Placu Saskiego (przebiecie ul. Marszałkowskiej przez Ogród Saski do pl. Żelaznej Bramy i ówczesnej ul. Żabiej), wykonał projekt regulacji okolic Cytadeli oraz rozplanował miasta-ogrody: Czerniaków i Podkowie Leśną. Opracował wytyczenie i zagospodarowanie al. Wojska Polskiego oraz al. Żwirki i Wigury. Zaprojektował domy spółdzielcze przy ul. Akademickiej, budynek w al. Jerozolimskich 6, Zakład Filtrów Pośpiesznych w Stacji Filtrów, Dom Pierwszego Warszawskiego Towarzystwa Budowy Własnych Mieszkań (ul. Górnoślaska 16), gmach Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych - pierwotnie przeznaczonego na Hotel "Helvetia" (ul. Kopernika 36/40), dom podoficerski Funduszu Kwaterunku Wojskowego (ul. Puławska 4/6/8), dom M. Mościckiej (ul. Raclawicka 126), siedzibę Banku Cukrownictwa (ul. Karowa 20), gmach YMCA (ul. Konopnickiej 6), kościół św. Apostołów Piotra i Pawła (ul. Szumiąca 5). Wg jego projektu przebudowano dom w al. Róż 10 a także wnętrza hotelu "Bristol" i "Europejskiego". Był także autorem projektu cokołu pomnika Lotnika ustawionego na pl. Unii Lubelskiej. Zmarł w rodzinnym mieście.

Nr 18: jego właścicielem był Oskar Wiktor Sosnowski (1880-1939) - architekt, renowator zabytków, także plastyk i kompozytor. Dom został zniszczony w 1939 roku. Nowy powstał w 1949-50 wg proj. Zofii Fafius.

Nr 22: Kamienica. Powstała w 1896.

Data nadania nazwy: 2 połowa XIX wieku
